

„Ty nepracuješ, lenochu?“ zvolala naoko rozzlobená Lenuška, když dorazila z práce a našla mé zlenivělé tělo ještě v kýčovitém zeleném pyžamku na gauči. Pravdou je, že ten den jsem nenapsala ani řádku. Ale termín odevzdání rukopisu byl daleko. A to bych přece nebyla já, kdybych všechno nedodělávala na poslední chvíli jako svědomitý workoholik.

„Já přemýšlím,“ usmála jsem se a pomalu se zvedla. Šla jsem za ní do kuchyně a pomohla jí vybalovat nákup.

„V polici v chodbě máš nějaký dopisy. Znáš to, banka, účty a jiné věci, který tak miluješ,“ oznámila mi s úsměvem Lenka a složila červenou tašku z Penny do šuplíku, ze kterého už přetékal igelitky.

„Jo, jo, hned se na to vrhnu,“ řekla jsem znechuceně a dala jí letmou pusou na tvář.

Opravdu přišel výpis z banky, ale taky pohled od kamarádky ze Zlína. Byla na dovolené v Krkonoších, tak o sobě musela dát povinně vědět. A pak dopis od Alice.

Klárko, Ty jedna!

Dnes jsi nehnula ani prstem! Byla jsem se na Tebe třikrát podívat, a pokaždé jsem Tě spatřila buď na gauči u televize, nebo slídit v ledničce.

Co to má být?

... Pokud takhle pracuješ, tak by Ti přece neublížilo dát si pauzu od „nicnedělání“ a sejít se mnou. Nebo snad ano?

Tvá, navždy Tvá, Alice...

Doma mě čekala hezká Lenuška jen v bílém županu. Tolik jí to slušelo! Nechtěla jsem s ní mluvit o tom výstupu Aliciny tchýně. Nechtěla jsem se zmiňovat o ničem, co by s tou ženskou mělo mít cokoli společného. Bylo mi na nic, jako by se na mě všechno sypalo. Potřebovala jsem utěšit.

„Už je docela pozdě, půjdu spát,“ zahuhlala, pohladila mě po rameni a zmizela za dveřmi ložnice. Šla jsem si vyčistit zuby a pak se hnala do ložnice.

„Spíš?“ zašeptala jsem a zezadu se k ní přitulila.

„Spala jsem,“ vzdychla a já se k ní tiskla ještě víc.

„Otoč se ke mně.“

„Co chceš?“

„Tebe,“ usmála jsem se do tmy.

„Ráno jdu do práce.“

„Tak se pojd' jen mazlit,“ přemlouvala jsem.

„Ne,“ zavrčela a zavrtěla se. Tím se vyprostila z mého objetí. Naštvaně jsem vstala a šla kouřit do kuchyně. To bylo během dvou měsíců už snad posté! Jako by se mě štítla. Jen trochu intenzivnější dotek, a už prskala.

„Ráno jdu do práce,“ citovala jsem Lenku naštvaně a kecla si na židli. Nakvašeně jsem si zapálila a mrskla zapalovačem na stůl.

Byla středa odpoledne. Prosinec, zima jako v psinci, nastávaly zmatky spojené s Vánoci, nasněžilo, zapršelo, všude břečka. A k tomu všemu přišel dopis, nadepsaný až příliš známým písmem:

*Moje Klárko,
má milovaná, jak jsi mě jen mohla takhle zradit?! Domů mi přišli policati, před dětmi i
manželem! Sousedí si o tom šuškejí! Cos mi to provedla?!*

Proboha, jak to, že mi píše? Copak nedostala nějaký zákaz? I když mi vlastně nedali žádný papír nebo cokoliv jiného, co by mi dávalo na vědomí, že situace je vyřešená... Tak co se stalo?!

... Manžel zuřil. Lépe řečeno byl nepřítelny vzteky. Vyhržoval, že si to s Tebou půjde vyřešit osobně. Nedovolila jsem mu to.

A teď snad čeká, že poděkuju!

*... Nechci si ani představovat, co by Ti mohl provést. Nechat Ti zabavit byt, poslat nějaké gorily nebo bůhvíco. Naštěstí jsem mu domluvila a rozhodl se zahrabat to Tvoje udání pod stůl a přejít Tvé počínání bez trestu. Ale, musím se přiznat, má hrůza byla obrovitánská! Chci Ti tedy poradit: už nikdy nic podobného nedělej. Příště manžela neudržím na řetězu a nemohu zaručit, že Ti neublíží.
S láskou Tvá, navždy Tvá, Alice*

„Jistě, skoč si dozadu,“ odpověděla. Kadeřnice Šárka, na střední objekt mojí platonické lásky. Nejsem si zcela jistá, jestli jsem vůbec kdy zapoměla na její krásné nohy. Delší než týden před výplatou.

„Nemáš už cukr,“ oznámila jsem, když jsem se vrátila s hrnkem. Lenka se zasekla v půlce věty. Vypadala docela nešťastně.

„Vůbec se nestyďte, Lenko. Před Klárkou o tomhle mluvit můžete. Ona je totiž bisexuálka se slabostí pro slečny,“ řekla Šárka nevzrušeně.

„Copak se děje, že je zapotřebí zmiňovat mou orientaci?“ padla jsem zadkem na pohovku.

„Klidně jí to povězte. Třeba vám pomůže,“ vyzvala Šárka zaraženou Lenku a dál se věnovala jejím dlouhým tmavým vlasům.

„Víte, já si nejsem tak docela jistá svou orientací,“ pípla po chvílce zaváhání.

„Promiňte, ale kolik vám je let?“ nedokázala jsem se nezeptat.

„Čtyřadvacet.“

„A nejste si jistá orientací?“ nevěřila jsem. Já věděla, jak na tom jsem, už od patnácti. A ve třinácti jsem začala něco tušit, když jsem se několikrát přistihla, že okukuju holky na tělocviku.

„Až teď mě napadlo, že by to mohlo být takhle. Můj přítel mě moc nevzrušuje. Je to spíš kamarád.“

„Sex je nutný zlo, že jo?“ zeptala jsem se a zvedla obočí.

„Přesně,“ vzdychla.

„Pak to zkuste s nějakou babou, to je jednoduchý,“ řekla Šárka.

„No já nevím, třeba se mi jen Pavel dost nelíbí,“ pokrčila nos. To už Šárka dokončila svou práci, Lenka zaplatila, rozloučila se zdvořilým „Nashledanou!“ a odešla.

Sedla jsem do jejím tělem vyhrátého křesla a Šárka se pustila do mých vlasů, abych budila dojem, že jsem hodná a inteligentní holka. Na maturáku jsem prý takhle vypadala.

„Chápeš to? Je jí skoro pětadvacet, a neví, jestli se jí vůbec líbí chlapi.“

„Je to hrozně milá holka. Pěkná.“

„Tím chceš naznačit co?“

„Znám tě už dlouho, kočko. Nasadila jsi nemachrovanou pózu. Líbí se ti, vid’?“

„Co tady chceš?“ vyjela na mě hned mezi dveřmi. Chápala jsem to, nechtěla mě vidět.

„Mluvit s tebou, můžu dál?“ zeptala jsem se. Nehodlala jsem se jí na něco takového ptát na chodbě.

„Mám na tebe pár minut,“ zavrčela a neochotně otevřela dveře. Můj zdrcený výraz zjevně udělal svoje.

„Bude to otázka pár minut. Já se zeptám, ty odpovíš a už půjdu.“

„Tak se ptej,“ vybídla mě.

„Slyšela jsem o tobě něco. Chci vědět, jestli je to pravda, nebo zase nějaká pitomost pro pobavení drben.“

„No?“

„Prý ti někdo ublížil.“

„Kromě tebe?“ prskla.

„Zaslechla jsem něco o znásilnění,“ řekla jsem vážně. Ztichla. Jen na mě koukala a dlouho nic neříkala. Zhluboka se nadechla a upřeně pozorovala sklenici na skřínce.

„Kdo ti to řekl?“ vypravila ze sebe konečně.

„Takže je to pravda,“ vydechla jsem. Její výraz i tón hlasu, to mluvilo za vše. Neuměla lhát.

„Kdo ti to řekl?“ zopakovala otázku, teď už nakvašeně.

„Není to jedno? Mě by spíš zajímalo, proč jsem se to dozvěděla od cizích, a ne od tebe!“ rozkřičela jsem se.

„Stalo se to až po našem rozchodu,“ zkusila lhát.

„Co to tu na mě zkoušíš?! Proč jsi mi sakra nic neřekla?! Nenaléhala bych na tebe, podržela bych tě! A co nějaká důvěra?!“

„Ty kecy o důvěře a vzájemném porozumění jsou blbost a ty to moc dobře víš! Ty sis trajdala s Tomášem a neměla jsi nejmenší tušení, co celou tu dobu dělám já! Ani tě to nezajímalo!“

„To ještě není důvod, abys mi to zatajila!“

„Vypadni! Chci být sama! A neptej se, ve kterém filmu to bylo, nebo za sebe neručím,“ ukázala ke dveřím. Poslechla jsem a odešla. Ona si to tak přála. I když já jsem chtěla být s ní. Obejmout ji, podržet. Tak jako dřív. Lenka o to očividně nestála a mě překvapilo, jak moc to bolelo.